

Příběhy našich sousedů

Marie Puldová

Vypracovali:

Maxim Bartoníček, Matyáš Khýr, Natálie Khýrová, František Kropáček, Luděk Pažout, Anna Marie Šertlerová

Vyučující:

Mgr. Daniel Šerák

Škola:

ZŠ T. G. M. a MŠ, Svatovítská 574, Mladá Boleslav

Paní Marie Puldová, rozená Šmídová, se narodila 23.3. 1937 v Pšovlkách nedaleko Rakovníka ve Středočeském kraji. Rodina se živila zemědělstvím, její rodiče vlastnili hospodářství o rozloze více než patnácti hektarů. Do života rodiny negativně zasáhl politický vývoj po podepsání Mnichovské dohody na konci září roku 1938. Zábor sudetoněmeckých oblastí postihl i rodinu paní Puldové.

„Moji rodiče byli ve vesnici, která byla první v pásmu toho, co bylo zabráno čili byla to první vesnice na Rakovnicku. Takže část polí měli v Čechách a část v Německu.“

Její rodiče zažádali o udělení československého občanství, které jim bylo uděleno. Rodina se přestěhovala k tatínkovým rodičům do Oseku u Hořovic.

„Když se stali německými, teda československými občany, tak jim okamžitě byl zabrán veškerý majetek. Tatínek si ještě včas stačil objednat z Rakovníka nákladní vůz nebo přepravní, stačili naložit nábytek a už tam byli ti Němci nebo ta německá správa té vesnice a okamžitě všechno, tam zůstal dobytek, veškerý majetek.“

„Můj tatínek tehdy, jednak to byl sokol a tehdy jezdily tzv. selské jízdy. Mám doma fotky, jak jezdily, vidíte, jako závodily na těch koních. A protože jsme měli tohoto koně, byla to klisna, tak si představte, že oni kupodivu k ní měli úctu a po tom pětáctýřicátém roce ji maminka dostala nazpátek, i když už to byla stará kobyłka.“

Tatínek společně s maminkou byli zapojeni do místní odbojové organizace. Maminka poslouchala cizí rozhlas a tatínek pomáhal v místních lesích ukrývat sovětské partyzány a členy ilegální skupiny ÚV KSČ. Díky prozrazení úkrytu a zradě jednoho z místních zastupitelů byl společně s dalšími obyvateli obce zatčen a o dva dny později na Pankráci popraven. Maminka byla téhož roku společně se strýcem rovněž zatčena a zbytek války strávila ve vězení na Kladně.

„To byl rok 1944 v lednu, kdy teda je vybrali jakoby celou tu vesnici, kteří byli zapojeni do odboje, tak je sebrali. To bylo 11. ledna a 13. ledna hned je popravili v Praze na Pankráci. A zase na té Pankráci, bylo, dá se říct, můžu říct, možná vlastenec, ten, který je fotografoval, všechny ty, co byli odsouzeni a popraveni, a vyšla kniha Žaluji.“

„Já furt vidím toho gestapáka, protože to říkali, že byli nejhorší, když měli ty skřížené hnáty, nebo jak to mám říct, na té čepici. A pochopitelně jsem brečela, říkala jsme jim, že

když si vzali tatínka, že maminku jim nedám. A on řekl, to dítě půjde taky.“

Po skončení druhé světové války se rodina vrátila zpět do Pšovlků, kde zažila odsun místních sudetských Němců. V období kolektivizace zůstala paní Šmídová na hospodářství sama, po nátlaku místních orgánů byl majetek rodiny začleněn do vznikajícího JZD.

„Maminka to nechtěla podepsat. Byla jedna z posledních na vesnici, který podepsal přihlášku, s tím, že mě nepustí do školy. Rozumíte, ten nátlak na ty lidi byl hrozný, opravdu jo. To chodila, já mám dojem, že to byla pětičlenná taková skupina, prostě chodili a přesvědčovali ty lidi. A protože moje maminka byla v podstatě takový ten člověk, se kterým se jen tak nehnulo, tak byla jedna z posledních. A tím, že jí řekli, že mě nepustí do školy.“

„Maminka pak, protože na ten statek nestačila, tak to přenechala své sestře, a my jsme se, jako podruhé se vdala, a já jsem se dostala z toho Rakovnicka sem na Boleslavsko na Koprník.“

„Čili dá se říct, že jsem postihla všechno, co se prostě politicky v naší zemi dělo, že ta naše rodina byla se vším postižena.“

